13. మయూరాక్షి

"పేరు చాలాబాగుంది" అన్నాడు రావు.

"ఏ పేరు? అతని జూనియర్ త్రివేది అడిగాడు.

ఇద్దరూ మయూరాక్షి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో హౌరా వెళ్తున్నారు. పాంట్రీ కారులో కూర్చున్నారు. బ్రెడ్, బటర్, కారన్ ఫ్లేక్స్, ఒక పాట్ కాఫీ ఎదురుగుండా పెట్టుకున్నారు.

"మయూరాక్షి"

ఆ మాట వినగానే టేబిలుకు రెండో వేపు వీళ్లకు ఎదురుగా కూర్చున్న యువతి ముఖమెత్తి చూసింది. ఆ మగాళ్లిద్దరి ముఖాల్లోకి చూసి అడిగింది. " నాపేరెవరు పిలిచారు?"

"క్షమించండి! నేను ప్రాజెక్ట్ గురించి అంటున్నాను. మీ గురించి కాదు" అన్నాడు రావు.

"ఏదయితేనే ప్రాజెక్టూ చక్కగానే ఉంది. మా ఎదుట నున్న మయూరాక్షి కూడా అంత అందంగానూ వుంది." అన్నాడు త్రివేది.

ఎదురుగా కూర్చున్న మయూరాక్షి నవ్వింది. ఆ నవ్వు సాయంకాలం పూట విచ్చుకుంటున్న మల్లెపూల చెండులా పరిమళించింది.

"మిమ్మల్ని ప్రాజెక్టు ఆఫీసులో చూచినట్లు జ్ఞాపకం" అన్నాడు మళ్లా త్రివేది.

"అవును - నేను పెర్సనల్ బ్రాంచిలో సీనియర్ క్లార్కుగా పని చేస్తున్నాను" అంది మయూరాక్షి.

"ప్రతి వారం మీరు బర్ద్వాన్ వరకు వెళ్తారు కదూ?"

"అవును. ఆదివారం ఉదయం వెళ్ళి మళ్లా సోమవారం ఉదయానికి మరో బండిలో తిరిగొస్తాను"

"మనం బర్ద్వాన్ దాటిపోయామే!"

"ఈసారి నేను కలకత్తా మా అక్కగారింటికి పోతున్నాను."

"ఏదయితేనేం మీ పేరు చాల చక్కగా ఉంది" అన్నాడు రావు.

"మిమ్మల్ని కూడా చూసినట్లే వుంది" మయూరాక్షి రావుతో అంది.

" అవును. రెండు మూడు సార్లు మీ స్టోర్సు ఆఫీసరు రాయ్ బాబుని కలియడానికి

వచ్చాను. అప్పుడు మీ సెక్షన్ మీద నుంచే వెళ్ళాను'' అన్నాడు రావు.

రాయ్ బాబు పేరు వినగానే మయూరాక్షి గతుక్కుమంది.

"మీ పేరేమిటో నాకు తెలీదు. మీరు రాయ్ బాబుతో వ్యవహరించేటప్పుడు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి''

" నాపేరు రావు. సారీ! నా గురించి చెప్పడమే మరచిపోయాను. హడ్సన్ అంట్ సేన్ ప్రాజెక్టు కంట్రాక్టర్సుతో నేను పని చేస్తున్నాను. హెవీ ఎర్తు మూవింగ్ ఎక్విప్‌మెంట్ నా పర్యవేక్షణ లోనే ఉంది. నన్ను చీఫ్ మెకానిక్ అంటారు.''

"అంటే మీరు ఇంజనీర్ కారా?'' మయూరాక్షి అడిగింది.

"ఇది అమెరికన్ స్టయిల్. మనం చీఫ్ మెకానికల్ ఇంజనీరు అంటే వారు చీఫ్ మెకానిక్ అంటారు. ఇతను నా జూనియర్ - మిస్టర్ త్రివేది!''

మయూరాక్షి లేచి నిలబడింది.

"క్షమించండి రావు బాబూ! నేను వెళ్ళిపోతా.''

"ఏం వెళ్లిపోతున్నారు? తాగుతున్న టీ కూడా పూర్తి చేయలేదు" అన్నాడు త్రివేది.

"మీరు చాల చాల పెద్దవాళ్ళు. ఆరు వేలకు పైగా జీతాలు అందుకుంటున్నవారు. నేను మామూలు సీనియర్ క్లర్కుని...''

"మిస్ మయూరాక్షి! ...'' రావు ఏదో చెప్పబోయాడు.

"ప్లీజ్ కరెక్ట్ యువర్‌సెల్ఫ్ ! అయామ్ మిసెస్ మయూరాక్షి.''

"క్షమించండి - మిసెస్ మయూరాక్షి. మేం పెద్ద వాళ్ళమని, మీరు చిన్నవాళ్ళమని ఎప్పుడూ అనుకోకండి. ఇంతకీ మేము కంట్రాక్టరు స్టాఫ్‌మి. ఈ రోజుండి రేపు వెళ్లిపోవలసిన వాళ్లమి. మీరు గవర్నమెంటు ఉద్యోగులు. అధికారం, హోదా మొదలయినవి వున్నవాళ్ళు - కాబట్టి మీరేం కించపడకండి'' అన్నాడు రావు.

" మయూరాక్షి ! మనం అందరం స్నేహితులం. మేక్ యువర్ సెల్ఫ్ కంఫర్టబల్ " అన్నాడు త్రివేది.

మయూరాక్షి టీ చల్లారిపోయింది. మళ్ళీ ఆమెకు టీ, టోస్టు ఆర్డరు చేసి కూర్చోబెట్టారు.

హౌరా స్టేషనుకు కంపెనీ కారొచ్చింది. మయూరాక్షి రానంటున్నా ఆమెను బలవంతంగా కార్లో ఎక్కించి బాలీగంజ్‌లో వాళ్లక్కయ్య గారింటి ముందు దింపి వాళ్ళు వెళ్లిపోయారు.

రావు చాల పెద్ద ఇంజనీరు. ప్రాజెక్టు సైటులో నాలుగు రోజులే వుంటాడు. ఆదివారం నాడు సెలవు. సోమ, మంగళవారాలు కంపెనీ డైరెక్టర్లతో మీటింగ్ జరిపి వెళ్ళిపోతాడు.

ప్రాజెక్టుకి కొంచెం దూరంలో అతను టెంటులో వుంటున్నాడు. పేరుకది టెంటు - కాని లోపల అన్ని సౌకర్యాలు వున్నాయి. పగలల్లా అతను సైటులోనే వుంటాడు. తల మీద టోపీ, కళ్ళకు గాగుల్సు, నోట్లో పైపు, చిన్న ఫ్రెంచి గడ్డం- ఇవన్నీ అతనిని సులువుగా బయటపెడతాయి.

ఇవాళ ఆదివారం. పార్కు టౌనులో ఫైవ్ స్టారు హోటలులో అతనికో డబల్ రూమ్ రిజర్వయి వుంటుంది. లంచ్ అయి, అతను కొంచెం సేపు విశ్రమించిన తరువాత, సాయంకాలం నాలుగు నుండి ఆరు వరకు డిక్టేషనిస్తాడు. రోజ్, మేరీ, లేకపోతే లిల్లీ - వీళ్ళలో ఎవరో ఒకరు వచ్చి పనిచేస్తారు. ఆ రాత్రికి అతనితో వుంటారు. అతను ఉద్యోగమే పరమావధిగా పెట్టుకొని పెళ్ళి కూడా చేసుకోలేదు. అతని వయసు ముప్పయికి లోపే.

అతనికి త్రివేది వంటి అసిస్టెంటులు చాల మంది వుంటారు.

ఆ ఆదివారం రాత్రి అతను లిల్లీకి క్షమాపణచెప్పి రెండు పులి బుర్ర నోట్లు ఆమె చేతిలో వుంచి పంపించాడు. డిన్నరయిం తరువాత రెండు పెగ్గులు వేసుకుని సావకాశంగా పక్క మీద నడుం వాల్చాడు.

"మయూరాక్షి !" అనుకున్నాడు పైకి.

ఎంత అందమయిందా పేరు! ఆ పేరుకు మోహపడి, జీతం వేయి రూపాయలు తక్కువైనా, అరబ్ దేశాలలో చాలా పెద్ద జీతంతో పిలుపులు వచ్చినా వెళ్ళడం మానేశాడు.

ఆ మయూరాక్షి ఇవాళ చక్కని బెంగాలీ అమ్మాయిగా సాక్షాత్కరించింది. కాని ఆమె మిసెస్ మయూరాక్షి !

అతనికేం విచారం లేదు. ఆ పేరుకు తగినంత చక్కనిదా అమ్మాయి. ఆమెను చూడడం లోనే ఒక ఆనందం కలుగుతోంది. అభిమానమున్న పిల్ల. బాగా చదువుకున్నట్లుంది. చక్కని ఇంగ్లీషు మాట్లాడుతోంది. ఆ విశాలమైన కళ్ళు, అమాయకమైన చూపులు, మర్మం లేని మాటలు - ఇవన్నీ ఆమెకో మంచి మనసుందని చెప్తాయి.

చాలా రాత్రి వరకు రావుకి నిద్రపట్టలేదు. కలలో ఆ రాత్రి మయూరాక్షే కనిపించింది.

తరువాత మరో రెండు నెలల వరకూ వాళ్ళు కలుసుకోలేదు. రాయ్‌బాబు దగ్గరికి వెళ్ళాలంటే మయూరాక్షి పక్కనుండి పోవాలి. మయూరాక్షిని చూడాలని వున్నా, రాయ్ బాబుని కలియాలని అనుకున్నా అతను వాయిదా వేస్తూ వచ్చాడు.

అనుకోకుండా ఓ ఆదివారం ఉదయం మళ్ళా మయూరాక్షి ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో, అదే పాంట్రీ కారులో, అదే టేబులుకి ఎదురుగా, వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకున్నారు.

"రావు బాబూ!" చిన్న పిల్లలా సంబరపడి పలుకరించింది మయూరాక్షి .

"హలో మిసెస్ మయూరాక్షి !" అన్నాడు నవ్వుతూ రావు. " నన్ను మయూరాక్షి అనే పిలవండి. మరేం చేర్చకండి" అంది సీరియస్‌గా ఆమె.

రావు బాబు ఆమె ముఖంలోకి చూసి మెల్లిగా అన్నాడు.

"నిజమా మయూరాక్షి ?"

"అవును"

ఆ విధంగా రెండోసారి కలుసుకున్నాడు. ఆమె అతనితో అట్టే సేపు కూర్చోలేదు. ఎవరో వయసులోని కుర్రాడొచ్చి ఆమెను పిలుచుకుపోయాడు. సగం తాగుతున్న టీ అలాగే విడిచి వెళ్ళిపోయింది. ఆ వచ్చిన మనిషి, అయిదు నిమిషాలు రావు ముఖంలోకి చూసి, తలూపుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

రావుకి ఆశాభంగమే కలిగిందని చెప్పొచ్చు. ఆమె గురించి చాల విషయాలు అడిగి తెలుసుకోవాలని, ఆమెతో చాల సేపు మాట్లాడాలని, ఆమెను నవ్వించి అందాన్ని చూడాలని అనుకున్నాడు. అనుకున్నంత సేపు పట్టలేదు. వాడెవడో వచ్చి ఆమెని తీసుకుపోయాడు.

ఆ రాత్రి కూడా రోజ్‌ని పంపించేశాడు. చాల రాత్రి వరకు మయూరాక్షి గురించే ఆలోచించాడు.

ఈ సంఘటన జరిగి రెండు వారాలైనా కాలేదు. అతను చాల పని వత్తిడిలో మయూరాక్షిని మరచిపోయాడు. వరుసగా ఆరు ఎర్తు మూవర్లు పాడయ్యాయి. పని స్తంభించిపోయింది. అందరూ చాల గాభరా పడుతున్నారు.

ఏదో ఆలోచిస్తూ హౌరా స్టేషనులో కంపెనీ కారు వేపు నడిచాడు రావు. కారు తలుపు దగ్గర మయూరాక్షిని చూసి అతను నిలబడి పోయాడు.

"మయూరాక్షి"

"రావు బాబు! నేను బర్ద్వాను లోకల్‌లో ఒక్క పది నిమిషాల ముందు దిగాను. ఇవాళ మీరొస్తారని తెలుసు. మీతో కలిసి పోదామని ఇక్కడ నిలబడ్డాను".

ఆమె ముఖంలో ఏదో ఆందోళన. ఇద్దరూ కార్లో కూర్చున్నారు. ఎవరూ మాట్లాడుకోలేదు. ముందు అతని హోటలు సమీపించింది. అతను తలుపు తీసి దిగి, డ్రైవరుతో ఆమెను బాలీ గంజ్‌లో దింపి రమ్మన్నాడు.

"రావు బాబూ! నాతో పాటు మీరు రాలేరా?"

అంత చికాకులోనూ అతను ఆమె మాటను కాదనలేక పోయాడు. బాలీగంజ్‌లో వాళ్ళక్కగారి ఇల్లు మూడో అంతస్తులో వుంది. అక్కడ కారు ఆగగానే ఆమె తొందరగా తలుపు తీసి, చేతితో అతనిని వుండమని చెప్పి మెట్లెక్కి మీదకు పోయింది.

క్షణక్షణం అతను వాచీ చూసుకుంటున్నాడు. చాల పని వుంది. డైరెక్టర్లకు ఆరు మెషీనులు ఒక్కసారే ఎందుకు పాడయాయో చెప్పాల్సివుంది.రోజ్‌ని, లిల్లీని ఇద్దర్నీ రమ్మన్నాడు. లంచికి పూర్వమే డిక్టేషన్ ఇవ్వాలని, ముందుగా వాళ్ళకు మెసేజ్ పంపించాడు.

అయిదు నిమిషాలలోనే మయూరాక్షి మేడ దిగి కారు దగ్గరికి వచ్చింది.

"ఏమయింది?" ఆమె ముఖంలోని ఆందోళన చూసి రావు ప్రశ్నించాడు.

"మా అక్కా, పిల్లలు అందరూ పూరీ వెళ్ళిపోయారు. రెండు రోజుల దాకా రారట!" అంది మయూరాక్షి.

" అయితే మరేం చేస్తావు?"

"అదే నాకూ తెలియడం లేదు."

"మళ్ళా స్టేషనులో దిగ బెట్టమన్నావా?"

"వద్దు! ఇక్కడెక్కడో నా స్నేహితురాలితో గడపి, రేపు ఉదయం వెళ్ళిపోతాను."

రావు ఆలోచిస్తున్నాడు.

"మయూరాక్షి! నువ్వు మరెవరితో భోజనం చేయడం దేనికి! నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే నాతో లంచి తీసుకో. నీ కోసం హోటల్‌లో మరో గది బుక్ చేస్తాను. రేపు పొద్దున్నే వెళ్లిపోదువు గాని."

"అబ్బో! నేనా హోటల్ గడప తొక్కడానికి కూడా అర్హురాలిని కాను."

రావు ఒక క్షణం ఆమె ముఖంలోకి చూసి అన్నాడు.

"మయూరాక్షి! రావు స్నేహితురాలిగా నీకా అర్హత వుంది."

మయూరాక్షి అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ, ఎంత ఆపుకుందామన్నా ఆగని దుఃఖాన్ని అణుచుకుంటూ, పైటతో కళ్లొత్తుకొని అంది "రావు బాబూ! నీ మాటలు నమ్మొచ్చా?"

"యూ సిల్లీ గర్ల్! ముందు కార్లోకెక్కు!"

"మీరు నా కోసం మరో గది తీసుకోనంటే వస్తాను."

అంత చికాకులోను అతనికి నవ్వొచ్చింది. ఆ నవ్వును చూసి ఆమె ముఖంలో కొత్త వెలుగొచ్చింది.

ఆ ఆదివారం లిల్లీని, రోజ్‌ని డబ్బిచ్చి పంపించేశాడు రావు. మయూరాక్షే సర్వస్వంగా ఆ రాత్రంతా గడిపాడు. ఆరు ఎర్ర మూవర్స్లూ మరచిపోయాడు. రాక్షసుల్లాంటి డైరెక్టర్లిద్దరినీ మరిచిపోయాడు.

అటువంటిది మయూరాక్షి!

మర్నాడు మీటింగులో డైరెక్టర్లతో చాల తేలికగా మాట్లాడాడు. ప్రాబ్లమ్ గురించి చర్చించాడు. కంపెనీ వారిని రెండు మెషీనులు వెంటనే కొనమన్నాడు. మిగిలిన నాలుగు వారం రోజులలో బాగుచేస్తానన్నాడు. తిరిగివచ్చే సరికి హోటల్ గదిలో మయూరాక్షి లేదు. పొద్దున బజారుకు పోయి చీరలు కొనుక్కొని రమ్మని అయిదు వందల రూపాయలు

ఇచ్చాడు. ఆమె మరి తిరిగి రాలేదు. చాల సేపటి వరకు ఆమె కోసం చూశాడు. ఆమెతో అనుభవించిన ఆనందం మరచిపోలేక పోయాడు.

' ఓ వీనస్ ' ఎన్నో సార్లనుకున్నాడు.

తరువాత ఒక నెల వరకు అతను అన్నీ మరచి పోయాడు. మెషీన్లే అతని లోకం.

ఉన్నట్టుండి ఒక సోమవారం ఉదయం హోటల్ గదిలో అతను రిలాక్సవుతుంటే, బేరరు ఒక చీటీ తెచ్చాడు. ఆ మనిషి లోపలికి వచ్చింది.

మయూరాక్షి!

ఆమె కన్నుల నిండా నీరు. చెంప పైన చారికలు. చెదిరిన జుత్తు.

"కూచో మయూరాక్షి"

"రావు బాబూ!" ఆమె మళ్ళా ఏడుస్తోంది.

రావు ఆమెను లాలనగా చేతుల్లోకి తీసుకొని, కన్నీళ్ళు కొనగోట చిమ్ముతూ అడిగాడు.

"ఏం కష్టమొచ్చింది మయూరాక్షి?"

"నన్నా రాయ్‌తో పొమ్మంటున్నాడు రావు బాబూ!"

"నువ్వు చెప్పేది ఏమీ అర్థమవడం లేదు."

"అదే అదే నా భర్త ... అతనికి ప్రమోషన్ కావాలట. ఆ ప్రమోషను రాయ్ చేతుల్లో వుందట."

"ఉంటే!"

" ఆ రాయ్‌కి ఆడవాళ్ళంటే తెగని మోజు. అందుకోసం అవుటాఫ్ టర్న్ ప్రమోషన్‌కి మరో దారి లేదని ఆ పెద్దమనిషి నన్ను పంపించాడు."

"అయితే నేను రాయ్‌ని కాదు కదా!.. నేను రావుని కదా!"

ఆమె మళ్ళా ఏడ్చింది.

"నువ్వు కూడా అలా అంటావా, రావు బాబూ!"

"మయూరాక్షి! ఇందులో నేనేం చేయగలను?"

"అందరూ అలానే అంటారు. ఈ మగాళ్ళ తీరే అంత. ఆడదానికో మనసుందని, అది బాధపడుతుందని, అది అందరికీ ఇవ్వలసింది కాదని, ఆ ఇచ్చిన మహరాజు కూడా చేతులెత్తేస్తే ఏం చేయగలదని..."

రావు బాబు ఆమె ముఖంలోకి చూచాడు. వెన్ను తట్టాడు.

"మయూరాక్షి! నేను నీకు సహాయం చేస్తాను. విషయం సమగ్రంగా చెప్పు..."

"చెప్పడానికేముంది. నా భర్తకు ప్రమోషన్ కావాలి. అతను స్టోరు ఇష్యూవరుగా ఉన్నాడు. గుమాస్తా ఉద్యోగం ఒకటి ఖాళీ అయింది. దానికి సీనియారిటీలో ఇతను ఆరోవాడు. ఇతని టర్నుకి మరో రెండు సంవత్సరాలు పడుతుంది."

"అందుకోసమని పెళ్ళాన్ని రాయ్ దగ్గరికి పొమ్మన్నాడా?"

"అవును, రావు బాబూ!"

"ఇది చాలా అన్యాయం. నీ భర్త ఇంత దౌర్భాగ్యుడని నేననుకోలేదు."

"చాల మంది పెద్ద మనుషులే ఇలాంటి పనులు చేశారు."

"మయూరాక్షి! దాగుడు మూతలు ఎందుకు? విషయం చెప్పు."

"వినే తీరిక నీకుందా?"

"మయూరాక్షి ఏది చెప్పినా వింటాను."

"నేను బోల్‌పూర్ శాంతి నికేతనంలో ఎమ్మే పాసయ్యాను. అంత తెలివి తేటలు లేకపోతే ఒక ప్రొఫెసరు గారింటికి పాఠాల కోసం వెళ్ళేదాన్ని. ఆయన చాల మంచి వాడే! సందేహం లేదు. కాని అతనికో బావమరిది వుండే వాడు; చాల తెలివైన వాడు. నాకు సెకెండు క్లాసు ఇప్పిస్తానని మోసం చేశాడు. అది వాడి వృత్తి. మరేం చేయను."

"డామిట్"

"తరువాత ఉద్యోగమిప్పిస్తానని మరోడు డబ్బు తిన్నాడు. నన్నూ విడిచి పెట్టలేదు."

"వెధవ"

"తరువాత - నా తల్లి దండ్రులు - వాళ్ళేం చేస్తారు. బీద వాళ్ళు. వాళ్ళు నా జీతం రాళ్ళతోనే సంతోషించారు. ఎంత మందో పెళ్ళి చేసుకోవాలని వచ్చినా, వెనక్కు పెట్టారు. నాతో పాటు వాళ్ళ బ్రతుకు చెడుతుందని"

"మరీ దౌర్భాగ్యుడెలా జత పడ్డాడు?"

"నేను తెచ్చే జీతంలో సగానికి ఒప్పుకున్నాడు. అట్టే డబ్బు కూడా కట్నం పుచ్చుకోలేదు.'

"అయితే కొంతలో కొంత మంచి వాడే"

"ఏం మంచి! అతనికి నన్నెట్లా వినియోగించుకోడమో తెలుసు."

"అంటే?"

"ఆ రోజు నన్ను తనే నీ దగ్గిరికి పంపించాడు. ఉద్యోగం చిన్నదైనా వ్యసనాలకు లోటుండదు కదా! నువ్విచ్చిన డబ్బులు నెల్లాళ్ళు తాగాడు."

"రాస్కెల్!"

"రావ్ బాబూ! ఇప్పుడీ రాయ్ దగ్గరికి పోయి ప్రమోషను తెమ్మంటున్నాడు."

" ఓ మయూరాక్షి! నువ్వీ పని చేయడానికి వీల్లేదు. "

"మరేం చెయ్యడం?"

"ఏం చెయ్యడమో నాకు తెలుసు. వాడిని కొనేస్తాను. డబ్బే వాడికి కావాలి. మిగిలిన దంతా మోసం. నీ భర్తకు వారం రోజుల్లో ప్రమోషను తెప్పిస్తున్నానని చెప్పు."

"నిజమా, రావు బాబూ!"

ఆమె ఏడ్చింది. ఆ ఏడుపునుంచి తేరుకొంది. తరువాత నవ్వింది. తరువాత ఒంటికి కట్టిన పుట్టాలు విప్పుకొంది.

"ఇదెందుకు?"

"నీ దగ్గర నాకు బిడియం లేదు"

రావు బాబు ఆమెను చేతుల్లోకి తీసుకొని అన్నాడు.

"బట్టలు వేసుకో! నువ్వు నాకు హృదయ మిచ్చావు. ఈ శరీరం దేనికి! నువ్వు నా ప్రాణానివి. నా దేవతవి మయూరాక్షీ!"

1987 అక్టోబరు , ఆంధ్ర జ్యోతి సచిత్ర వార పత్రిక. దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక